

MOJ OTAC PABLO ESKOBAR

HUAN PABLO ESKOBAR

Preveo sa španskog i priredio
Igor Marojević

 Laguna

Naslov originala

Pablo Eskobar-mi padre

Huan Pablo Eskobar
Moj otac Pablo Eskobar

Copyright © 2014, Juan Sebastián Marroquín Santos
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

MOJ OTAC PABLO ESKOBAR

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

SADRŽAJ

Napomena izdavača	
GDE JE ZAVRŠILA KINTA?	
POMIRENJE S KARTELIMA	
KORENI MOG OCA	
„NAPULJ“: SNOVI I KOŠMARI	
KOKA „RENO“	
USLUGE PRIJATELJIMA	
TATA NARKO	
POLITIKA: NAJVEĆA GREŠKA	
DRAŽI NAM JE GROB U KOLUMBIJI	
VARVARSTVO	
PRIČE IZ „KATEDRALE“	
BRINITE KAD ZAVEŽEM PERTLE	
DVE DECENIJE EGZILA	

NAPOMENA IZDAVAČA

Moj otac Pablo Eskobar možda je jedan od najsloženijih naslova kojih se poslednjih godina poduhvatila *Grupa Planeta*.

Mislili smo da je već ispričano sve o čuvenom narko-bosu.

O njemu su pisala najbolja pera, najugledniji novinari pa čak i njegova braća. I na velikom platnu je rekonstruisan život kapoa.

Moralo je da prođe više od dve decenije da njegov sin Huan Pablo Eskobar pretrese život koji nije birao kako bi nam otkrio neobične forme očinske ljubavi u ambijentu prepunom suvišnih događaja i nasilja. Bezbroj do sada neobjavljenih detalja njegovog viđenja otkriva ličnost još složeniju nego što se to mislilo.

Ali u pitanju nije samo to. *Moj otac Pablo Eskobar* takođe nudi drugačiju verziju velikog broja događaja koji su se u to vreme zbili u Kolumbiji.

Tokom više od godinu dana, Huan Pablo Eskobar – koji je svoj identitet izmenio u Huan Sebastijan Marokin – i *Planeta* bili su na zajedničkom zadatku razvijanja ovog dela koje je moralo da prođe rigorozne izdavačke filtre, i one vezane za izvore informacija.

Zbog ogromnog značaja teme, zbog još otvorenih rana i hiljada žrtava koje su ostale na putu, zbog zaključenih i još nezaključenih istraga, neizbežno je da *Moj otac Pablo Eskobar* postane obavezna referenca u Kolumbiji i na drugim geografskim prostranstvima.

GDE JE ZAVRŠILA KINTA?

Nakon povratka u hotel *Rezidencije Tekendama* trećeg decembra 1993. i bolnog i vrlo napetog putovanja na sahranu mog oca u Medeljinu, čvrsto smo odlučili da vodimo normalan život dok god nam to okolnosti dozvole.

Moja majka, sestra Manuela i ja upravo smo se suočili sa 24 najdramatičnija časa naše egzistencije: ne samo da smo trpeli bol zbog brutalnog gubitka glave porodice nego se pogreb pokazao kao još traumatičniji. A tako je bilo počev od toga što smo, nekoliko sati pošto nam je direktorka državnog tužilaštva Ana Montes lično potvrdila da je moj tata izdahnuo, nazvali medeljinska *Polja spokoja*. U telefonskom razgovoru nam je rečeno da na tom groblju moj otac ne može biti sahranjen. Nešto slično bi nam rekli i ljudi iz *Bašte svetog brda* da rođaci našeg tadašnjeg advokata Fransiska Fernandesa nisu bili vlasnici tog zemljišta. Na dotičnom groblju je moja baka Ermilda imala dva grobna mesta i odlučili smo da u njima sahranimo mog oca i njegovog poslednjeg telohranitelja, Alvara de Hesus Agudela, „Limuna“.

Pošto smo pokušali da procenimo rizik prisustva sahrani, prvi put smo odlučili da se oglušimo o jedno davno izrečeno

naređenje mog oca: „Kad umrem, ne idite na groblje jer vam se tamo može nešto desiti.“ Dodao je da mu ne donosimo cveće niti posećujemo njegov grob. Međutim, moja majka je rekla da će ići u Medeljin „protivno Pablovoj volji“.

– U tom slučaju idemo svi. Ako nas ubiju, nek tako bude – rekao sam i iznajmili smo mali avion da bismo otišli u Medeljin, gde će nas pratiti dva telohranitelja koje nam je dodelilo državno tužilaštvo.

Kad smo stigli na aerodrom *Olaja Erera* i izmakli opsadi desetina novinara koji su rizikovali život došavši na pistu pre no što je avion sleteo, Manuela i moja majka prebačene su crvenim džipom a moja devojka Andrea i ja crnim. Dospevši do *Bašta svetog brda* prijatno sam se iznenadio mnoštvom sveta. Bio sam svedok ljubavi ubogih ljudi prema mom ocu. Prožimala su me snažna osećanja dok sam slušao iste povike koji su pratili njegova otvaranja stadiona i domova zdravlja u siromašnim oblastima: „Pablo, Pablo, Pablo!“

Desetine ljudi odjednom je okružilo crveni džip i počelo da ga silovito udara dok se kretao prema mestu gde će tata biti sahranjen. Jedan službenik obezbeđenja državnog tužilaštva zabrinuto me je pitao hoću li da izađem. Pošto sam imao mračne slutnje, tražio sam da se vratimo do uprave groblja i sačekamo moju majku i sestru. U tom trenutku sam se prisetio upozorenja mog oca i razumeo da je naj-mudrije odstupiti.

Ušli smo u jednu kancelariju gde je za nekoliko minuta stigla sekretarica koja nam je panično i kroz suze ispričala da je neko upravo nazvao da najavi atentat. Istrčali smo odatle i ponovo ušli u crni džip, gde smo ostali dok se sve nije završilo. Sahrana je bila tu, na jedva trideset metara od nas, ali nisam mogao da joj prisustvujem i kažem svom ocu „zbogom“.

Posle nekog vremena došle su moja mama i Manuela i otišli smo na aerodrom da se vratimo u Bogotu. Osetio sam se poraženo i poniženo.

Kad smo se vratili u *Rezidencije Tekendama*, shvatili smo da je željeni mir nakon očeve smrti bio kratkotrajan i da ćemo se vrlo brzo spustiti u turobnu svakodnevicu. Ne samo da nas je bolelo način na koji je završio moj otac nego nam je okruženost tajnim agentima i desetinama novinara ukazala na to da će naše povlačenje u hotel u centru Bogote biti burno. U isti mah, duh besparice izašao je iz boce gotovo odmah, kao košmar. Moj otac je bio mrtav i nismo imali kome da se obratimo za pomoć.

Bili smo smešteni u skupom hotelu u Bogoti od 29. novembra, kad smo se vratili s neuspelog putovanja u Nemačku koje je trebalo da nas spase. Kako bismo što više smanjili rizik, iznajmili smo ceo 29. sprat iako smo zauzeli samo pet soba. Naša novčana situacija iskomplikovala se sredinom decembra, kad nam je osoblje hotela uručilo prvi račun za smeštaj i hranu koji je, na naše iznenađenje, uključio troškove svih pripadnika državnih bezbednosnih službi. Svota je bila astronomska zbog obilja hrane i pića koje su naručivali oni što su nas štitili. Konzumirali su jastoge, pune tepsije ribe i ukusnog mesa i sve vrste žestine, naročito viskija. Kao da su namerno naručivali najskuplje obroke i marke.

Jednog od tih dana u hotel su stigle moje tetke po ocu Alba Marina i Lus Marija, njen muž Leonardo i njihova deca Leonardo, Mari Lus i Sara. Iako se mesecima nismo videli i porodični odnosi su postali hladni, njihova poseta nam je veoma prijala. Mojjoj sestrici je konačno došao neko s kim je mogla da se igra svojim igračkama, jer je praktično godinu dana bila zatvorena i lišena pogleda kroz prozor, objašnjenja

gde se nalazi i zašto je oko nje uvek preko dvadeset ljudi s puškama koji kao da očekuju da počne rat.

Seli smo za trpezarijski sto i nakon što smo razgovarali o onom što se zbivalo prethodnih sedmica, moja majka je izrazila uznemirenost zbog naše oskudice. Dosta dugo smo pričali o tome. Usled velikodušnog stava i razumevanja mojih tetaka, palo mi je na pamet da je Alba Marina pogodna osoba da nam vrati izvesnu količinu dolara koje je tata bio sakrio u dva tajna skladišta Plave kuće. Učinilo mi se da je došao trenutak da povratimo taj novac i ekonomski odahnemo.

Pre no što bih izneo ponudu, setio sam se da apartman u kojem se nalazimo i dalje snimaju nadležni organi, koji nisu samo prisluškivali telefone nego su, svakako, po svim uglovima posejali mikrofone. Izabrao sam da joj svoju tajnu šapnem na uho, ali sam pre toga uključio TV i pojačao ton skoro do daske. Ispričao sam joj kako je jedne noći naše zagušljive zatvorenosti u Plavu kuću tata odlučio da načini definitivnu procenu svojih novčanih prilika. Kada su svi bili zaspali, poveo me je na dva mesta u boravištu gde je bio naredio da se sagrađe skrovišta. Jedno se nalazilo u dnevnoj sobi blizu kamina a drugo u dvorištu za veš, iza debelog zida. Pokazao mi je kovčege u kojima je skrivena gotovina i rekao mi da osim njega i, sada, mene, jedino njegov čovek pod nadimkom Debeli zna za ta mesta. Onda je dodao da za tajnu ne smeju da saznaju ni moja mama ni sestra, a još manje njegova braća i sestre.

– Sudeći po onom što mi je otac rekao – nastavio sam priču dok me je tetka pažljivo slušala – u ta dva skrovišta bilo je dovoljno novca da se dobije rat i da se ekonomski povratimo. Upozorio je da zato moramo dobro da ga rasporedimo. Rekao mi je i da je pre nekog vremena poslao svom

bratu Robertu šest miliona dolara, po tri za njegove troškove u zatvoru i za ušteđevinu za nas. Završio je priču rekavši mi da ako mu se nešto dogodi, Roberto ima specijalno naređenje da nam da pare. – Tetka, da li bi se usudila da odeš u Medeljin usred ovog rata da izvučeš novac iz dva skrovišta? – prešao sam na stvar. – Nema nikog drugog kome bismo tražili tu uslugu a nama je nemoguće da odemo.

Odmah je pristala i otkrio sam joj tačna mesta dva skrovišta u Plavoj kući i sugerisao da ne kaže ništa nikome, da ide sama, noću, po mogućstvu ne svojim vozilom, da napravi mnogo krugova pre no što dospe do skladišta i da sve vreme gleda u retrovizore kako bi izbegla da je neko prati. Na kraju sam napisao pismo kojim sam Debelom poručio da je moja tetka ovlašćena da uzme kovčege s novcem. Pošto sam završio sa uputstvima, pitao sam je da li je strah da ide po kintu.

– Ne... idem po nju gde god da je – odsečno je odgovorila.

Tetka se vratila za tri dana. U hotelsku sobu je ušla ne baš s najvedrijim izrazom lica. Pozdravila je spuštene glave i odmah sam pomislio kako se nešto dogodilo s novcem. Onda sam potražio ključeve jedne od praznih soba na 29. spratu i tamo se našao nasamo s njom.

– Huane Pablo, u kući u kojoj je Debeli bilo je samo nešto malo dolara – rekla je naglo.

Nekoliko minuta sam zbunjeno mrmljao. U startu nisam sumnjao u njenu verziju i usmerio sam gnev prema Debelom, skladištaru koji je sigurno dugo tražio dok nije našao kovčege s novcem.

Posle nestanka para ophrvala nas je gomila sumnji, ali morali smo da ćutimo jer nismo imali načina da se sučelimo s verzijom moje tetke. Nisam ni imao šta da kažem jer do tada se ne bih usudio da joj ne poverujem pošto sam povremeno opažao njenu lojalnost prema mom ocu. U svemu

tome, priča o novcu bila je daleko od rešenja i u vezi sa mojim stričevima.

Sredinom marta 1994, tri meseca nakon što smo stigli u *Rezidencije Tekendama*, iznajmili smo veliki apartman na sprat u četvrti Santa Ana, da smanjimo troškove dok ne rešimo našu još maglovitu situaciju. Tih dana ne samo da smo još više oskudevali, nego su i naši životi i dalje bili ugroženi. Stoga su oko nas još bili bezbednosni kordoni *Dihina*,* *Sihina*, DAS-a i državnog tužilaštva.

Budući u škripcu – sadržaj dva skrovišta u Medeljinu praktično smo smatrali izgubljenim – odlučili smo da pitamo moje stričeve za tri miliona dolara koje je tata bio predao Robertu za nas. Već u tom trenutku smo slutili da su potrošili dobar deo novca. Na naš zahtev, objašnjenje je stiglo prilično brzo, posredstvom baba Ermilde, tetaka Glorije, Alba Marine, Lus Marije i strica Arhemira, koji su jednog posledneva došli u apartman u Santa Ani. Kako bismo izbegli da agenti koji su obezbeđivali prizemni deo apartmana čuju naš razgovor, okupili smo se u sobi moje majke na spratu.

Kao da se radilo o nekom dućanu iz kraja, iz jedne sveske su istrgli nekoliko stranica kojima su prikazali troškove iz poslednjih meseci: između ostalog, 300.000 dolara za opremanje novog apartmana teta Glorije, 40.000 za taksi za nju i neizbrojne utroške za mog dedu Abela, batlere, opravku

* Šp.: *Dirección Central de Policía Judicial e Inteligencia* – Centralna direkcija sudske i obavestajne policije; odsek kolumbijske državne policije koji na sopstvenu inicijativu ili na naredbu državnog tužilaštva realizuje krivične istrage s ciljem sakupljanja dokaza i ustanovljavanja konteksta krivičnog dela i odgovornosti njihovih vinovnika i učesnika. Takođe se u tom kontekstu bavi obezbeđivanjem građana. *Dihin* je nadređen *Sihinu* (*Seccionales de Investigación Criminal* – Sekcije kriminalističke istrage), dok je DAS bio *Departamento Administrativo de Seguridad* (Administrativni odsek za bezbednost). (Prim. prev.)

vozila i kupovinu automobila koji će nadomestiti onaj koji im je bio zaplenjen. Sve u svemu, dugačka lista trebalo je da opravda Robertovo ćerdanje 75 odsto dolara koje mu je moj tata poverio. Drugim rečima, moj stric je bio spreman da prizna samo ostatak.

Susret s bakom i tetkama završio se ružnim rečima jer sam im rekao da me tako „veselo“ svođenje računa nije ubedilo. Bilo mi je jasno da neću povratiti novac. Pitajući se šta da učinim, setio sam se da smo poslednjih nedelja iz zatvora dobili pretnje bar trideset ljudi koji su radili za mog oca i koje je njegova smrt izbacila iz životnog koloseka. Tako da smo, kako bismo izbegli dodatne probleme iz zatvora, tražili da Roberto preostalim novcem pomogne tim momcima i njihovim porodicama. U skladu s mojim proračunima, kinta kod Roberta pokrivala je godinu dana njihovog života. Osećali smo da je to naš dug prema onima koji su se pridružili mom ocu u ratu da bi dopali zatvora i plaćali višegodišnje kazne. Moj otac je uvek govorio da ljude ne treba prepustiti njihovoj sudbini u zatvoru, gde im je upravo najneophodnija pomoć. Video sam da uvek kad bi mu rekli „Gazda, pao je taj i taj“, on bi poslao advokate da ih brani a njihovim porodicama novac. Tako se moj otac poneo prema svakom ko bi pao jer mu je pomagao u njegovim nedelima.

Ali kako ono što loše počne tako i završi, raspodela novca će za nas postati nova glavobolja i, usput, okidač sve gorih odnosa sa srođnicima s očeve strane. Nekoliko nedelja nakon našeg nesrećnog susreta, iz pojedinih zatvora stigle su vesti koje su nas veoma zabrinule. Po jednoj od tih priča, baba Ermilda posetila je nekoliko bivših saradnika mog oca i rekla im da je novac koji primaju Robertov.

Osetio sam obavezu da pošaljem cirkularno pismo u nekoliko zatvora kojim ću saopštiti istinu i tražiti da prenesu

ostalim privedenima da smo mi, Pablova deca i supruga, naložili Robertu da im pomaže dotičnim sredstvima. Znao sam da je pretnja da razdeli tu kintu zarobljenicima jedini način da je Roberto vrati.

U međuvremenu su počeli problemi s kriminalcima koji su radili za mog oca: novac koji im je Roberto slao, prestao je da im stiže. Uznemireno sam ga nazvao i imao je dovoljno skrupula da izjavi da je novac pokrio samo pet meseci.

Prva poruka iz koje se očitavalo rđavo stanje bivših plaćenika mog oca stigla je krajem aprila 1994. u vidu pisma u kojem se nekoliko njih žalilo kako im pomoć ne stiže već mesec dana pa nemaju načina da izdržavaju svoje porodice ni da plaćaju odbranu; kako su dali sve za Gazdu a mi smo obični nezahvalnici koji im, sudeći po Robertu, više neće slati kintu. S obzirom na to da je smisao poruke skrivao pretnju, poslao sam im odgovor sa objašnjenjem da novac koji su do tada dobijali ne potiče od mog strica, nego od oca, „i neka to bude jasno [...] Nije naša greška što je Roberto potrošio novac. Kad su nam rekli da je kinta potrošena, rekli su nam da je moja tetka Glorija morala da je potroši, ali nikad nam nije objašnjeno u čije ruke je dospao taj novac.“

Roberto se svakako uputio u te događaje jer je nekoliko dana kasnije poslao pismo mojoj majci povodom Dana majki.* Bile su očigledne posledice atentata čiji je on predmet bio u decembru: „Mamice, nisam više onaj od pre; veoma me deprimira sve kroz šta prolazim. Iako mi je malo bolje, već je pet meseci patnje zbog onoga što se desilo mom bratu a onda i meni. Ne obraćaj pažnju na glasine, mnogo ljudi nas ne voli. Imam mnogo toga da ti pričam ali me moje stanje užasno deprimira.“

Porodična rasprava o izdržavanju zatvorenika iz

* U Kolumbiji se ovaj praznik proslavlja druge nedelje maja. (Prim. prev.)

medeljinskog kartela dospela je do ušiju Ivana Urdinole, jednog od kapoa kartela severnog Valjea, s kim se moja majka dva puta videla u zatvoru *Model* u Bogoti.* Na papiru sa njegovim imenom u zaglavlju, Ivan Urdinola je mojoj majci poslao pismo u srdačnom ali odlučnom tonu: „Gospođo, ovo da biste, molim vas, razjasnili sve nesporazume koje s porodicom Eskobar imaju ovi momci koji nisu krivi za problem s Robertom; molim vas, saradujte s njima jer svi smo za to, a vi ste najbliži tome i glava ste porodice. Dok to ne sredite, imaćete problem, i dođite u Kali kako bi se okončao.“

Ali bilo je još toga. Ujutro 19. avgusta 1994. ležao sam u krevetu kad mi je stigao faks od čije sadržine sam se smrznuo. Bilo je to pismo nekolicine momaka koji su radili za mog oca i ležali u zatvoru u gradu Itagiju. Sadržalo je ozbiljne optužbe na račun mog strica Roberta:

„Gospođo Viktorija, primite veoma poseban pozdrav i molimo vas da nam pozdravite Huančića i Manuelu. Želimo da vam objasnimo izvesne glasine koje smo čuli od gospodina Roberta Eskobara. Šaljemo vam poruku jer smo uvideli da je on pokušavao da pošalje svoju sestru Gloriju s ciljem da 'odruka' Huančića.“

Kralj vam poručuje da je on želeo da vam kaže da ako se ne oporeknu izvesne stvari, on će završiti ovaj proces. Želimo da naša pozicija bude vrlo jasna: ovde niko neće da ima posla s tom igrom laži i zloupotreba, nećemo konflikte ni sa kim, hoćemo da živimo u miru. Ako on to i učini, biće to

* Dotični kartel nastaje kada šefovi kartela u Kaliju – glavnom gradu jugozapadne kolumbijske pokrajine Valje del Kauka – odlučuju da u dogovoru s policijom prestanu da trguju drogom i dobiju minimalne zatvorske kazne bez drugih posledica. Od članova ovog klana, do tada rivalskog Eskobarovom medeljinskom kartelu, koji su bili protiv takve odluke i za nastavak proizvodnje i dilovanja droge, nastaje kartel severnog Valjea. (Prim. prev.)

za vlastiti račun i rizik, s naše strane ni za kog ništa, jer ako smo bili tvrdi sa gospodinom, to smo i s vama.“

Poruku su potpisali Đovani to jest „Model“, „Komanč“, „Tajnoviti“, „Mucavi“ Avendanjo, „Valentin“, „Kandža“, „Polistiren“, „Debeli“ Lambas i Vilijam Kardenas.

Zabrinuo sam se pročitavši listu supotpisnika poruke. Odlučili smo da u sve uputimo državnog tužioca De Greifa kako bismo neutralizovali moguću manipulaciju mog strica. Primio je mene i našeg advokata Fransiska Fernandesa i izneo sam mu strepnju da se bez sumnje odvija plan da budem strpan u zatvor. Državnom tužiocu sam objasnio i da su se pojedini zatvorenici koji nisu potpisali pismo a bili su zatvoreni u Itagiju – Huan Urkiho i „Jaran“ – udružili s Robertom u tom zločinu kojim su, uostalom, nameravali da nam naplate pretpostavljene dugove mog oca vezane za dilovanje droge.

Roberto nije očekivao da ćemo biti dovoljno umešni i hrabri da mu se suprotstavimo. Našao se u škripcu kad smo u svim zatvorima objasnili da je novac – mog oca – namenjen njima, u njegovom posedu. Nisam imao druge mogućnosti sem da odbijem i izbegnem drvlje i kamenje koje je bacao.

Još nismo izašli iz nove kritične okolnosti kad je u 23.00 jednog septembarskog dana 1994. agent *Sihina* pozvao sa portirnice zgrade u Santa Ani i rekao da je došao neki gospodin koji se predstavio nadimkom Debeli. Hteo je da me vidi, ali je odbio da pokaže broj lične karte i ime i prezime, što je bila obaveza za sve koji su želeli da razgovaraju bilo sa kim od nas.

Policajac je bio nefleksibilan, što me nije čudilo jer smo uvek bili sigurni da kako u Visokoj zgradi tako i u *Rezidencijama Tekendama* i sada u Santa Ani, oni koji su nas štitili

u isto vreme obavljaju obaveštajne poslove kako bi odredili koje osobe nas traže ili su u nekakvoj vezi s nama. Ali iznenađenje je bilo prilično jer je u pitanju bio niko drugi do skladištar, čovek koga sam smatrao pljačkašem dolara koje je moj otac sakrio u Plavoj kući. „Kad je već toliko drzak da se pojavi u ovim satima, pitaću ga za nestali novac“, pomislio sam. Posle kratke diskusije uspeo sam da ubedim agenta *Sihina* da pusti Debelog bez dokumenata, na moj rizik.

Čim je došao do vrata gde sam ga čekao, Debeli me je zagrlio i zaplakao.

– Huančiću, brate, kako se radujem što te vidim.

Nisam mogao da sakrijem zbunjenost jer su mi se zagrljaj i suze tog čoveka učinili dostojanstveni i iskreni, izvan svakog zla. Osim toga, došao je odeven kao i uvek, izgledajući kao dobričina i skroman čovek, u jednostavnoj garderobi i sa teniskim patikama koje su se raspadale. Nije ličio na nekog ko je tek nekoliko meseci pre toga orobio skrovište s dolarima. Zašto nas je posetio ako je tim novcem već rešio životne probleme?

Nakon što sam ga sumnjičavo zagledao i s nepoverenjem saslušao priču o njegovom životu otkako smo u novembru 1993. napustili Plavu kuću, zaključio sam da je ipak i dalje lojalan. Posle nekoliko minuta čavrljanja na terasi drugog sprata, gde niko nije mogao da nas čuje, odlučio sam da je trenutak da ga pitam za nestali novac.

– Debeli, reci mi šta se desilo sa skladištem u Plavoj kući. Je li ti došla moja tetka? Šta je bilo s novcem?

– Huančiću, primio sam tvoju tetku po vašim instrukcijama; kada mi je prenela tvoju poruku, otišli smo na oba mesta, izvadili kovčege i pomogao sam joj da ih stavi u kamion kojim je došla tog dana. Nikad se posle toga više nije javila. Sada sam došao samo da vas pozdravim i čujem kako

ste jer vas mnogo volim i spreman sam da vam budem na potpunom raspolaganju.

– Ona navodi da je tamo bilo samo nekoliko dolara.

– Laže! Pomogao sam joj da u vozilo unese gomilu para; bilo ih je toliko da se opterećenje videlo na stražnjim točkovima; kunem se da je tvoja tetka sve odnela i, ako hoćeš, ostajem i pozovi je, da joj isto ponovim u lice – rekao je plačući.

– Debeli, izvini na nepoverenju, ali ono što mi govoriš čini mi se neverovatnim. Ali verujem da je tačno i da je moja tetka bila sposobna za tako nešto.

POMIRENJE S KARTELIMA

Najava da će konjušar Fabio Ochoa Restrepo da nas poseti u *Rezidencijama Tekendama* izvukla nas je iz tuge i nesigurnosti tog podneva 5. decembra 1993, tek 48 sati nakon sahrane mog oca u Medeljinu. Ovlastio sam ga da uđe. Gospodin Fabio nas je zapanjio jer je došao sa desetak čupova svih veličina, punih hrane. Tako je ispraznio svoj restoran *Margarita 8*, kutak Antiohije na severnom auto-putu u Bogoti. Doneo je oko 150 obroka domaće hrane za nas i vojnike, policajce i detektive DAS-a, CTI-ja,* *Dihina* i *Sihina* koji su nas štitili. Bilo je to preterivanje u najboljem domaćinskom stilu koje je, naravno, dobrodošlo. Glava porodice Ochoa oduševila nas je gozbom s pasuljem, kukuruznim hlebom, mlevenom junetinom, kobasicom, jajima i svinjetinom. Međutim, pošto sve što je lepo kratko traje, na kraju posete, oko 17.00, u spokojnom ali ozbiljnom tonu nam je rekao da po onom što je čuo, Fidel Kastanjo, šef

* Šp.: Cuerpo Técnico de Investigación – Tehničko telo istrage; deo nacionalnog Državnog tužilaštva. (Prim. prev.)

pepeovaca,* i dalje drži na snazi naredbu da moja mama, sestra i ja budemo ubijeni.

– Fidel Kastanjo veli da je Pablo Eskobar bio ratnik, ali da je pogrešio stekavši porodicu; da zbog takvih stvari on nema nikoga, kako ga ništa ne bi bolelo – dodao je Fabio Očoa o Kastanjovim rečima koje je trebalo da opravdaju naše uništenje.

Informacija koju nam je upravo dao gospodin Fabio Očoa zvučala nam je kao smrtna presuda jer smo znali za neograničenu moć Kastanja, koji je predvodio grupu koja je progonila i uništila mog oca. Od tog do dana kad smo napustili Kolumbiju, sa Fabijom Očoom Restrepom bili smo u znatno tešnijim odnosima nego dok je moj otac bio živ. Stalno nam je slao hranu iz svog restorana a Manuela je s vremena na vreme odlazila do *Margarite 8* da jaše njegove najbolje konje.

Saznavši da je Kastanjo i dalje rešen da nas eliminiše, odlučili smo se na očajnički gest: poslali smo mu poruku koju je potpisala moja majka i u kojoj je, kunući se u decu, zavapila kako nikad nije učestvovala u ratu i kako je pokazala spremnost na pomirenje s neprijateljima svog pokojnog muža. Bila je umereni optimista jer je, koliko se sećala, s Fidelom Kastanjom delila ukus za umetnost. Bilo je to u doba kad je on bio blizak prijatelj mog oca i kad su se njih dvojica u nekoliko uspešnih ruta bavili distribucijom kokaina. Kastanjo je često putovao u Evropu, naročito u Pariz – gde je navodno posedovao luksuzan apartman s velikim delom svoje umetničke kolekcije – kako bi posećivao muzeje, ocenjivao najbolje izložbe i kupovao umetnička dela. Jednom je došao u zgradu *Monako* u Medeljnu i moja majka

* Šp.: Perseguidos por Pablo Escobar – oni koje progoni Pablo Eskobar. (Prim. prev.)

mu je pokazala svoju zbirku slika i skulptura, raspoređenu u dva sprata penthausa od 1500 kvadratnih metara. Praktično nije bilo zida lišenog bar jedne slike ili skulpture. Majka je bila veoma ponosna jer joj je jedan poznati galerista rekao da je njena kolekcija trenutno najznačajnija u Latinskoj Americi. Tog dana je Fidela Kastanja veoma impresionirao kvalitet majčine zbirke sačinjene od dela umetnika poput Fernanda Botera, Edgara Negrea, Darija Moralesa, Enrikea Graua, Fransiska Antonija Sana, Aleandra Obregona, Debore Arango, Klaudija Brava, Osvalda Huajasamina, Salvadora Dalija, Igora Mitoraja i Ogista Rodena, kao i od vrednih starina poput kineskih vaza i prekolumbijskih komada od zlata i gline.

Kako bi joj uzvratio pažnju, Kastanjo je nekoliko sedmica docnije pozvao moje roditelje na večeru u svoju ogromnu palatu poznatu kao *Montekasino*, između Medeljina i Envidaga, istinsko utvrđenje okruženo starim zidovima, gde su nastali pepeovci i donete odluke o najvećim zločinima paramilitarizma. Mom ocu je bilo vrlo neprijatno pa je atmosfera postala napeta. On nije bio naviknut na takvo razmetanje elegancijom, koja je uključila i konobare i Fidelov smoking. Domaćin je tražio da im serviraju večeru u tankim zemljanim posudama i sa setom od po pet viljušaka. Kada je obrok počeo, tata je tiho pitao moju majku kako da jednom od njih odvoji kandže krabe a da ne ispadne smešan za stolom. Kad su završili večeru, Fidel im je pokazao kuću i svoj podrum francuskih vina. Na kraju im je rekao da su pripremljeni tursko parno kupatilo i hidromasaža vrućom vodom sa penom, „da se opuste“. Otac nije mogao da sakrije da je uznemiren i odbio je poziv u tursko kupatilo neubedljivim izgovorom da ima sastanak. Uvek mi se činilo da se moja majka dopadala Fidelu Kastanju i da je odatle poticala očeva uznemirenost,

jer je u dubini duše bio ljubomoran pa mu je čak zabranio da je posećuje u zgradi *Monako*.

Umereni optimizam koji smo osetili pošto smo Kastanju poslali poruku prerastao je u spokoj kad nam je stigao njegov odgovor u pismu od jedva tri pasusa kojim je poručio da nema ništa protiv nas i da je, uostalom, naredio da nam vrate nekoliko umetničkih dela koje su nam pepeovci ukrali iz skrovišta, među njima i skupocenu sliku *Rokenrol* španskog umetnika Salvadora Dalija. Na trenutak smo skinuli Fidela Kastanja s vrata, ali nismo znali da moramo da uradimo još mnogo toga.

Sledećih dana u *Rezidencije Tekendama* počele su da dolaze supruge i prijateljice najznačajnijih ljudi mog tate koji su se ponovo predali pravdi nakon njegovog bega iz zatvora *Katedrala*; između ostalog, partnerke Otonijela Gonsalesa „Ota“, Karlosa Marija Urkihoa „Minduše“ i „Prljavog“ Luisa Karlosa Agilara. Gospođe, od kojih su neke ostale u hotelu i po nekoliko dana, prenosile su nam poruke da kapoi kartela koji su ratovali protiv mog oca traže novac svima koji su ratovali protiv njih. U mafiji se znalo da je moj otac bio velikodušan prema svojim ljudima jer im je plaćao visoke svote za akcije poput otmica, ubistava ili atentata.

Jedna od žena koja nas je posetila u to vreme bila je Anhe-la, devojka Popaja koji nam je tražio da u zatvoru *Model* u Bogoti posetimo trgovca drogom Ivana Urdinolu, jer je za nas imao poruku kapoâ iz Kalija. Taj čovek nam nije bio nepoznat jer nam je moj otac jednom pokazao pisma u kojima ga je Urdinola uveravao da nije saveznik kapoa kalijskog kartela i diskretno pokazivao da mu je naklonjen. Iako je delovalo neobično to što nam je Urdinola poslao poruku preko Popajeve devojke, nismo znali da smo nadomak jedne od najkritičnijih okolnosti do tada, čak neugodnije i opasnije

od najgorih trenutaka u kojima smo se krili s mojim ocem dok su ga neprijatelji progonili. Bili smo nadomak nezamislive scene u kojoj ćemo pokušati da se pomirimo s narko-kartelima. Trebalo je da napunim sedamnaest godina i osetio sam duboki strah što moram da se suočim s takvom stvarnošću, koju sve i kad bih želeo više ne bih mogao da izbegnem. Na kraju krajeva, bio sam sin Pabla Eskobara, koji je bio mrtav i sada su njegovi neprijatelji okrenuli pogled ka meni.

Premišljajući da li da se vidimo s Urdinolom, majka i ja smo počeli da posećujemo zatvore *Model* i *Stub srama*, za šta nas je ovlastilo državno tužilaštvo, koje nas nije samo štitalo nego se bavilo i izdavanjem takvih propusnica. Iako smo bili okruženi službenicima obezbeđenja, odlučili smo da idemo odvojeno jer smo se plašili da bismo zajedno bili laka meta. Nameravali smo da pričamo sa svim saradnicima mog oca kako bismo saznali njihov stav u vezi s mogućnošću da izvojujemo pomirenje. Nije bilo naročito teško ubediti ih da odustanu od bilo kakvog neprijateljskog gesta jer niko od njih nije imao moć da se bori pa im je ponovni rat delovao kao samoubistvo. Osim toga, mnogi od njih su se ponovo potčinili pravdi čak i ne konsultujući se s mojim ocem jer je bilo očigledno da ih je toliko nasilje iscrplo.

Jednog od tih dana otišao sam u *Stub srama*, gde su ležali Minduša, Džon „Pinč Tamarin“ i Prljavi. Izdaleka sam prvi put video Leonidas Vargasa, legendarnog kapoa koji je izvor moći crpao u pokrajini Kaketa, nedaleko od granice s Ekvadorom. Prišao mi je jedan od uposlenika mog oca i rekao mi da mu je Leonidas Vargas tražio da mi kaže da mu platimo milion dolara koje mu je moj otac dugovao. Učinilo mi se kako to ne bi trebalo da bude tačno, ali nekoliko zatvorenika se klelo da je moj otac bio intimus „don Lea“. Jedan od njih je dodao:

– Huančiću, bolje je da vidite kako da platite ovom gospodinu. Vrlo je ozbiljan, ali i vrlo okrutan. Tako da bolje da s njim imate čiste račune kako ne biste imali problema.

Dug je postojao, ali i problem: nismo imali novca. Ali tih dana smo obavješteni da je državno tužilaštvo naredilo da nam bude definitivno vraćen jedan od aviona mog oca koji su bili zaplenjeni desetak godina pre toga. Platili smo procenu i cena vazdušnog plovila bila je blizu milion dolara. Iako nam to Vargas nije sam predložio, bio je na dobitku jer su se u jednom napuštenom hangaru medeljinskog aerodroma *Olaja Erera* pojavili rezervni delovi koji su služili samo za taj avion i vredeli trista hiljada dolara. Tako da smo mu ponudili avion i rezervne delove kao poklon. Prihvatio je čim su njegovi avijatičari potvrdili da je vazdušno plovilo u dobrim uslovima za let.

Tako smo podmirili još jedan očev dug i skinuli s vrata još jednog potencijalnog neprijatelja. Više nismo bili za rat. Trebalo je poništiti svaku mogućnost nasilja a to bismo mogli jedino novcem ili dobrima.

Posle intenzivne pustolovine po raznim zatvorima, došao je čas da posetimo Urdinolu u *Modelu*. Moja majka je već išla da razgovara s njim, ali ovaj je insistirao da i ja to učinim.

Iz *Rezidencija Tekendama* izašao sam bled. Nijedan zatvorenik me nije prepoznao jer sam nosio ogromne tamne naočare. Stražar mi je omogućio ulaz u paviljon visoke bezbednosti, gde sam video Ota i Popaja s porukom da me Urdinola čeka. U tom istom unutrašnjem dvorištu bili su stari znanci, bivši saradnici mog oca poput Hosea Fernanda Posade „Gvozdenog“ i Serhija Alfonsa Ortisa „Ptice“.

– Opustite se, Huančiću, don Ivan je dobra osoba, neće vam se dogoditi ništa... on je krstio mog sina – rekao mi je

Popaj na kraju svojih vrlo pohvalnih rečenica o Urdinoli, koje su delovale preterano.

Ušao sam u tamnicu i zatekao Urdinolu u pratnji dva čoveka koja nisam prepoznao. Kasnije nam se pridružilo još petoro njih, od kojih je jedan bio visok i donekle tajnovit i privukao mi je pažnju.

– Dobro, brate, znate ko je dobio rat; i znate da je novi kapo svih kapoa, onaj koji o svemu odlučuje, don Hilberto Rodrigues Orehuela, tako da vam ostaje da idete u Kali da regulišete probleme s njim, ali pre toga morate da pokažete dobru volju.

Pitao sam ga šta treba da preuzmem kako bih pridobio njihovo poverenje. Rekao mi je da pred državnim tužilaštvom treba da opovrgnem izjavu u kojoj sam optužio kapoe iz Kalija da su 13. januara 1988. bacili bombu na zgradu *Monako*. Znao sam da mi nema druge do da odgovorim kako nema problema. Tad mi je Urdinola rekao da će me narednih dana tražiti jedna advokatica. Odustati od stare optužbe da čovek ostane živ činilo mi se jednostavno, ali sam pogledao Urdinolu u oči i uplašio se.

– Don Ivane, stid me od vas, ali se mnogo plašim da idem u Kali. Niko zdravog razuma ne ide sam da ga ubiju. To je protiv mog instinkta za preživljavanjem. Znam da je tamo išlo mnogo ljudi koji su se vratili živi, ali ja bih se vratio u kesi; Pablov sam sin – odgovorio sam, na šta je Urdinola mrzovoljno rekao:

– Ko ste vi da ne idete u Kali? Isti oni koji vas čuvaju spremni su da vas ubiju; čekaju samo naš poziv i naređenje. Mislite da vaša smrt vredi mnogo kinte? Da banditi mnogo traže? Vaša smrt vredi trista miliona pesosa i, ako želite, odmah ćemo zvati momke da naprave frku. I izlazite odavde,